

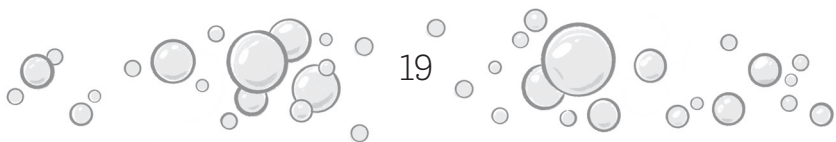
Alasti ja meeleheitel

Midaaaaaaaa?!?!?!?

Felix tundis muru taldu torkimas.

Oota! Kas ta oli ... õues?

Jahe tuuleiil sundis teda pilku alla
heitma.

„Aaaaaahhhh!”

Felix oli niisama alasti kui tol hetkel, kui ta oli duši alla astunud. Ta käed vajusid kiiresti alla jalgevahet varjama. Ta otsis vastuseid tuhandele küsimusele, mis ta peas keerlesid. Ja lisaks püksipaari!

Ta seisis keset suurt välja ja tal polnud aimugi, kus ta oli või kuidas ta sinna sattus.

„Rünnakule!“

Röögatus tuli Felixi selja tagant ja ta pööras end ringi.

Üle mäeharja ja nõlvast alla tema poole jooksid sõdurid. Sõdurid! Mõned olid jalgsi, viibutasid mõõku ja kandsid kilpe, teistel olid vibud vinna tõmmatud ning kolmandad olid hobustel, pikad piigid kaenlas.

„Aaaaaaahaaaaa!”

Teiselt poolt tormas nende poole salk külaelanikke. Neil olid seljas vanaaegsed riided, käes kepid ja hangud ning muud suvalised relvad.

Ja Felix oli nende vahel.

Alasti.

Ta märkas maas lebamas sinist ja kollast värvi kilpi ning haaras selle kätte. Ta hoidis seda tähtsamate kehaosade ees ja sööstis tee pealt eest.

Ja täpselt õigel ajal! Kaks gruppi pörkusid kõlksatuste, mütsatuste ja krõbedate sõnade saatel.

Felix jooksis.

Eespool, kohe välja servas, asus väike talumaja. Kuna tal polnud muud valikut,

jooksis ta selle poole, jättes lahingu endast maha tolmupilve.

See oli tark otsus. Maja ees oli pesunöör täis puhtaid riideid. Tavaliselt poleks Felix võtnud midagi, mis talle ei kuulu, aga meeleheitlikus olukorras kehtisid teised reeglid. Ja võõras kohas alasti olemine oli **VÄGA** meeleheitlik olukord.

Felix kontrollis, kas õhk on puhas.

Majast kandus välja muusika, aga ta ei näinud kedagi. Ta peatus hetkeks, et kuulata. Kas see oli viiul? See ei meenutanud üldse neid piinarikkaid esitusi, mida pidi kuulama kooliaasta lõpus toimuvatel talendikontsertidel (seal oli asi talendist ikka **VÄGA** kaugel!). See viiulimäng siin oli tulvil rõõmu ja muusika aina hüples, nii et

Felix oleks peaaegu tahtnud tantsima hakata.

Aga ta oli endiselt paljas. Ja paljana polnud õige hetk tantsida.

Ta viskas kilbi üle talumaja ümbritseva madala müüri ja ronis ehitisest üle. Teisel pool korjas ta kilbi jälle üles ja vaatas kivi-dega sillutatud sisehoovis ringi. See oli väike koht, täpselt nagu see, kus ta ise elas, aga siniste laudisseinte asemel olid sellel majal puitsõrestikust ja savitäidisega seinad ning rookatus. See nägi välja nagu majad „Robin Hoodi“ filmis, mida nad olid sõbra sünnipäevapeol vaadanud.

Aga praegu oli Felixil ilmselt mõttekam keskenduda enda riidesse panemisele, mitte arhitektuuri imetlemisele, nii et ta hiilis

kikivarvul väikesest kanakuurist mööda pesunööri poole.

Kivisillutis oli tema jalge all soe ja riided pesunööril viipasid tuules lehvides Felixile kutsuvalt. Kodus oli Felixil tagahoovis pesukarussell. Nad olid Ollyga seda kiigena kasutanud ja karusselli oma kümme korda katki teinud, nii et seda hoidsid koos nöör ja teip. See siin oli lihtsalt kahe jämeda puutoika vahele tõmmatud nöör. Pesunööril rippusid mitmesugused rõivaesemed. Felixi kergendustundeks olid ühes otsas pruunid püksid ja lihtne valge särk, mis just talle oleks ära kulunud.

„Kagaak!“ kaagatas üks kana talle laitvalt.

„Ära vaata mind sellise näoga,“ sosistas Felix. „Ma ainult laenan neid.“

Kana kallutas pea küljele ja kaagatas madala häälega. **„Kagaaaaaak!“**

„Mida sina ka tead, linnuaju?“ lausus Felix süütunnet alla surudes. Kana nägi solvunud välja. „Ma ei mõelnud seda tõsiselt. Anna andeks. Su aju on kindlasti ... igati okei.“

Miks ta kanaga rääkis? Ta oli tõesti kaotanud igasuguse reaalsustaju. Lisaks riiete!

Felix pani kilbi jälle käest ja napsas pesunöörilt püksid. Ta pistis jalad kiiresti püksisäärtesse, haaras ka särgi ja tardus siis paigale.

TA OLI VAHELE JÄÄNUD!

